

og kun for een Art af Forbrydelse, nemlig for Feighed. Det vilde efter min Mening være det Naturlige, naar man dog i Principet bekjæmper Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse som en Vresstraf, vor Lovgivning ellers ikke kjender Noget til, og der vil stille den Militære anderledes end den Civile, at man saa overhovedet slet ikke gif ind paa en saadan Nedsættelse. Gaar man imidlertid ind paa overhovedet at optage den nævnte Straf i Straffeloven, saa skjønner jeg rigtig nok heller ikke Andet, end at det er i sin Orden, at Krigsretterne sættes i Stand til at anvende den ogsaa i andre Tilfælde end de nysnævnte, og da fornemmelig at anvende den for vanærende Forbrydelse. Da Udvalget i denne Sag i forrige Samling optog Nedsættelsen som en særegen Straf i to Paragrafer i Kapitlet om Forræderi og Feighed, da var det ogsaa, som det blev udtalt saavel her i Salen som i Betænkningen, kun eksempelvis, idet det mente, at der under Forhandlingen vilde kunne blive bragt andre Paragrafer i Forslag, hvor den omtalte Strafs Anvendelse vilde findes passende. I Principet har, forekommer det mig, jo selve den høitærede Krigsminister heller ikke Noget at indvende mod Straffen, og der er derhos af Andre givet, saa skjønner jeg, gode Grunde for, at det i Krigsmagten kan være i sin Orden at have en Vresstraf, skøndt den civile Lovgivning ikke længer kjender en saadan. — Naar det gjentagne Gange er blevet ytret, at det var besynderligt, at den nævnte Straf skulde kunne anvendes for disciplinære Forseelser, da maa jeg bemærke, at de Tilfælde, der ere behandlede i § 40 under Nr. 2, ikke angaa disciplinære Forseelser, men meget mere angaa alle militære Forbrydelse, for hvilke der kan idømmes den høieste Grad af strengt Fængsel paa Vand og Brød. For egentlige disciplinære Forseelser vilde det vistnok aldrig falde Krigsretterne ind at anvende Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Det er jo under Nr. 2 i § 40 overladt til Krigsrettens eget Skjøn, om Handlingens eget Væsen, den Paagjældendes hele Personlighed og samtlige Sagens Forhold og Omstændigheder kunne gjøre denne Strafs Anvendelse naturlig. — Forsaavidt Udvalget under Nr. 5 har til-

ladt sig at stille et Endringsforslag til Paragrafen, da er det ganske vist, at det har troet derved maatte noget at imødekomme de Anskuelse, der ved 2den Behandling tildels kom frem her i Salen. Naar den ærede Krigsminister fandt, at Ufsættelsen af Paragrafen ved dette Endringsforslag vilde blive uheldig, saa tror jeg ikke, at han ved dette Udtryk egentlig ret rammede sin egen Tanke, thi, da han nærmere udførte denne sin Indvending, saa viste det sig, at det dog vistnok egentlig ikke var Redaktionen, der vilde blive uheldig — og det skjønner jeg heller slet ikke, at den bliver —, men at derimod det Uheldige efter hans Mening bestod i, at det selv med Hensyn til vanærende Forbrydelse overlodes til Krigsretten fakultativt at anvende den omhandlede Straf, og at de forskellige Krigsretter som en Følge deraf i Anvendelsen af denne Straf let kunde komme til divergerende Resultater, og at der saaledes kunde danne sig en meget forskjellig Praxis. Ja, mine Herrer, det er muligt, men det er jo ikke Andet end, hvad der i det almindelige borgerlige Samfund ogsaa kan finde Sted, naar Loven med Hensyn til en vis Art af Straf inden visse Grændser giver Domstolene Raadighed over dens Anvendelse. De mangfoldige civile Domstole ville da ogsaa ved Anvendelsen af Loven kunne komme til forskellige Resultater, og der kan opstaa en divergerende Praxis. Men netop derfor have vi jo overordnede Domstole, og noget Saadant kjende da ogsaa ved Krigsmagten, der i Generalauditøren har det nødvendige normerende og regulerende Element. Jeg tror derfor ikke, at det i og for sig kan være en Betragtning, der har afgjørende Vægt. Og, naar Udvalget nu derhos har ment, at man selv med Hensyn til de Forbrydelse, der efter deres Natur kunne siges at medføre Vanære, kunde overlade til Krigsretterne, om den omhandlede Nedsættelsesstraf skulde anvendes, da er det allerede blevet udtalt, at Grunden dertil har været den, at Straffen for Tyveri og Hæleri nu efter den borgerlige Lovgivning — og til den viser jo Forslaget til den militære Straffelov forsaavidt hen — kan synke ned til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; ja, til 3 Dages Fæng-